

[Jes Schmidt.]

Jeg er tillige glad for at kunne sige, at jeg mener fra socialministeriet at have fået oplysninger, der berettiger til at sige, at der i horisonten måske skimtes en snarlig løsning. Det er faktisk også på høje tid, at den nås.

Til de forhold, der også interesserer grænselandet, hører den dansk-tyske kulturaf-tale, som der har været forhandlinger om igen-nem længere tid. Efter min mening omfatter den ikke de specielle mindretalsforhold, men i den kan dog henvises til de bestående aftaler, og således kan den virke frugtbar for en videre udvikling.

Jeg slutter mig i denne sammenhæng til ge-nereraldirektør Hans Sølvhøjs udtalelse sid-ste sommer i Husum om, at det moderne Tyskland for Danmark var blevet noget af et udforsket område, forstået på den måde, at det kulturelle samkvem, der var mellem danske og tyske for 100 år siden, altså i det nittende århundrede, er gået tabt, og derfor er naturligvis også tyskernes viden om dansk kulturs stade af i dag for ringe. Sådan set bør tanken om en dansk-tysk kulturaf-tale have et videre perspektiv, og man kan komme til den opfattelse, at en sådan aftale også burde indeholde noget i retning af f. eks. den tysk-franske aftale om udveksling af ungdom. Det ville i hvert fald efter min mening være rigtigt, om dansk, tysk og anden ungdom får bedre mulighed, end de har det i dag, for at stifte virkeligt bekendtskab med hinanden. I Tyskland har man kun på 2 uni-versiteter undervisning i danske spørgsmål, i Kiel og i München, og det er alt for lidt. En dansk-tysk aftale lig den tysk-franske om udveksling af ungdomsgrupper er noget, vi her efter min mening må interessere os stærkt for. Der er jo også for ungdommen i dag mere at studere end marxisme og leni-nisme, der må også ligge en værdi for ung-dommen her i vort land i at lære naboernes ungdom at kende. Vi kommer jo dog i den sidste ende hverandre mere ved, end vi tit i den daglige dont er klar over.

Lasse Budtz (S):

Det glædede mig, at udenrigsministeren og i nok så høj grad venstres ordfører, hr. Arne Christiansen, udtalte sig så positivt om den del af det europæiske samarbejde, der kan kanaliseres gennem Europarådet. Her

kan man jo fastholde og udbygge kontakten mellem de ni og de øvrige 8 medlemmer af Europarådet, og her kan man modvirke Europas opdeling i regioner. Europarådet vil også være et velegnet instrument til ud-bygning af forholdet til de østeuropiske lan-de, hvilket vil være helt i tråd med de be-stræbelser, Danmark også går så varmt ind for ved konferencen om samarbejde og sik-kerhed i Europa, og måske kunne man spør-ge udenrigsministeren, om der ikke ligefrem her var grundlag for et dansk initiativ.

Ligesom mit partis ordfører, hr. K. B. Andersen, må jeg erkende, at jeg var skuffet over den tendens, der lå i udenrigsministe-rens omtale af samarbejdet med og bistan-den til udviklingslandene. For mig er det ganske overordentlig afgørende, at mit eget parti fastholder, at stigningstakten i udvik-lingshjælpen skal fastholdes som oprindelig planlagt, at man altså skal nå de endelige mål, man har sat sig, og at der i forbindelse med det politiske forligs enkeltheder kun er tale om en midlertidig begrænsning af stig-ningstakten. Vi må nok forberede os på, at hvis vi skal samarbejde med udviklingslan-dene som ligeberettigede partnere, som mi-nisteren var inde på, må vi også være forbe-redt på at betale mere for de råvarer, vi får fra udviklingslandene, og af den grund kan jeg heller ikke deltage i den almindelige for-argelse over de stigende oliepriser, heller ikke når de bruges politisk. De arabiske olie-producerende lande benytter i virkeligheden kun en metode, de har lært af vestmagterne.

Spørgsmålet om anerkendelsen af en række mere eller mindre provisoriske rege-ringer i en række af de nationer, man må kalde udviklingslande, er meget naturligt blevet rejst. Det er forståeligt, bl. a. fordi for de fleste af os ligger sympatien hos de bevægelser, som står mere eller mindre bag de provisoriske regeringer. Men jeg vil gerne advare imod, at man bryder med princippet om, at man kun anerkender de regeringer, der rent faktisk har magten. Vi kan komme ud i meget store vanskeligheder, hvis vi skal til at bryde med det nu fastlagte princip og ændre indstilling fra sag til sag. F. eks. kan der ikke være nogen som helst tvivl om, at vi formentlig næsten alle sammen sympati-serer inderligt med frihedsbevægelsen i den portugisiske koloni Guinea-Bissau, men det er desværre en kendsgerning, at bevægelsen